

сѣлъ, както и Доменико, да земеишъ момиче-то, рѣкохъ му, въ такъвъ случай ви ще направите момиче-то нещастно, та и приятелство-то ни ще са свърши. Тука има доста други момича, за кои-то никого не е грижа, но да ни увѣдите бисера отъ цѣла-та Сабина, това азъ не мога претърпя, и това всичко му говорихъ въ лице-то му: ако забелѣжа, че той ходяше подиръ нея, азъ го не щя вече у дома си и нека си търси другадѣ къща.

«На всичко това той ми не отговори нищичко, като да бѣше ми вече рѣкла Ерминия: Ви не сте умни, Фра Анжелико,—и си глѣдаше тамъ работа-та, развиваше си малки-тѣ бурмички и гвоздейчета за да си изчисти пушка-та, като си пушеше цигара-та, коя-то му заоблачеваше гѣста-та руса брада. Най-сетнѣ азъ си отидохъ разсърденъ още повече за негова-та хладнокръвностъ отъ колко-то да ма бѣше ядъ за онази случка, и не го видѣхъ вече до другия день. Ето го, той иде въ моя-та стая, носи едно писмо въ рѣжа-та си като казваше, той трѣбва надвѣ-натри да си трѣгне и ма моляше зашто-то поща-та не отиваше още веднажъ презъ този день да му дамъ каручка-та си. За мене нѣмаше по-добро нѣщо, нито са престорихъ да го питамъ, зашто и какъ тѣй му дойде това писмо, а си мисляхъ, че мое-то уговарване му е причинило голѣмо впечатление за да си отиде и нерѣдовна-та любовна история, коя-то можеше да му довлече нѣкое зло. И тѣй азъ му дадохъ мое-то момче за да го придружи до Римъ, зашто-то нѣмахъ самъ време и послѣ са раздѣлихме като най-искренни приятели.

«Той ми казваше, че отива за Гърцко да обиде гробъ-тъ на Лордъ Бирона и ми са обѣща, кога-то са качуваше въ кола-та да ми пише. Ахъ дявола недиш! Той нито мислеше да отиде въ Гърцко, колко-то азъ мисляхъ да са покача една вечеръ при мѣсеца! Ами какво щѣшъ? Магесникъ-тъ бѣше голѣмъ надъ него и го държеше съ врѣзки въ мрѣжа-та си завързанъ, та си позволи като на мене да искаже таквази една лѣжа, мене въ лице-то ма излѣга.

„Вечеръ-та азъ си легнахъ спокойно въ юрганя съ спокойна главица, че си сторихъ длъжностъ-та да избава нѣколко челоувѣчески души, па дори си съчинихъ въ стихове една канцона връхъ всичка-та история, коя-то, какво-то са отнася камъ поезия-та, не бѣше отъ най-лошеви-тѣ, що-то азъ бѣхъ измѣдрилъ, а всичко това прѣдставяше работа истенска и бѣше доказателство, че поети-тѣ не сѣхъ пророци. Зашто-то, я си